

## U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Z. S.**, bytom H., zastúpeného advokátskou kanceláriou L., proti žalovanému **E.**, zastúpenému B., za ktorú koná advokátka Mgr. O. B. ako konateľka, o **zaplatenie 995 817,57 €**, vedenej na Okresnom súde Lučenec pod sp.zn. 9 C 246/2004, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 15. apríla 2010 sp.zn. 16 Co 421/2009, takto

### r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

### O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Lučenec rozsudkom z 30. októbra 2009 č.k. 9 C 246/2004-1015 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 75 000,-- € v lehote troch dní. Vo zvyšku po výšku 920 817,57 € žalobu zamietol. Žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v celom rozsahu s tým, že výška trov bude vyčíslená po právoplatnosti rozsudku z priznanej sumy. Žalovaného tiež zaviazal nahradiť Slovenskej republike na účet Okresného súdu Lučenec trovy znaleckého dokazovania v sume 1 015,73 € v lehote troch dní. Právne vec posúdil podľa § 420 ods. 1, § 11, § 13 ods. 2, 3 a § 15 Občianskeho zákonníka. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť priznanú istinu po zistení, že žalobca a jeho manželka a ich dve maloleté deti tvorili plne fungujúcu rodinu, žijúcu usporiadaným životom, v ktorej prevládali silné citové väzby. Mal za preukázané, že žalobcovi úmrtím blízkych osôb vznikla nemajetková ujma, ktorú mu je žalovaný povinný zaplatiť. Za primeranú satisfakciu považoval sumu po 25 000 €, ako nemajetkovú ujmu za stratu manželky a za stratu maloletých detí u každého zvlášť. Poukázal na zákon č. 294/1999 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú vadným výrobkom, ktorý určuje povinnosti výrobcovi, prípadne dovozcovi, a jednou z nich je povinnosť, aby výrobok bol bezpečný. O povinnosti žalovaného

zaplatiť súdny poplatok rozhodol podľa § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. v platnom znení a o náhrade trov konania štátu rozhodol podľa § 148 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalobcu i žalovaného Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 15. apríla 2010 sp.zn. 16 Co 421/2009 rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V dôvodoch rozhodnutia sa v celom rozsahu stotožnil s názorom prvostupňového súdu, podľa ktorého porucha činnosti mechanického programátora práčky viedla k následnému rozsiahlemu požiaru rodinného domu, ktorý mal za následok úmrtie detí žalobcu D. a Z.. Podľa názoru odvolacieho súdu tak základ nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy je daný a odvolanie žalovaného je neopodstatnené. Za opodstatnené však považoval odvolacie námietky žalobcu aj žalovaného týkajúce sa odôvodnenia rozhodnutia. Dal za pravdu žalobcovi, že v časti žaloby, v ktorej súd návrh do výšky 920 817,57 € zamietol, absentuje odôvodnenie rozhodnutia. Súdu prvého stupňa, ktorý síce podľa svojej úvahy určil výšku nemajetkovej ujmy v sume 25 000 € za manželku žalobcu a 25 000 € za každé dieťa zvlášť vytkol, že túto ničím neodôvodnil, dôsledne nerozlíšil ujmu žalobcu spôsobenú mu smrťou manželky a ujmu spôsobenú smrťou detí. Súd prvého stupňa nezistil osobné, majetkové a sociálne pomery žalobcu, jeho súčasný spôsob života, ako sa zmenil život žalobcu po tejto tragickej udalosti, či si založil novú domácnosť a akou intenzitou vzniknutá tragická ujma po psychickej stránke vplývala na jeho osobu. V tomto smere odvolací súd nariadil súdu prvého stupňa doplniť dokazovanie a na základe novozisteného skutkového stavu vec v časti výšky nemajetkovej ujmy opätovne posúdiť a nové rozhodnutie odôvodniť v súlade s § 157 O.s.p.

Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný, navrhol ho zmeniť a žalobu zamietnuť alebo ho spolu s rozsudkom súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnil tým, že pokiaľ odvolací súd konštatoval, že sa stotožňuje s tým, ako prvostupňový súd vyhodnotil dôkazy, keďže rovnako ako súd prvého stupňa, ustálil zodpovednosť žalovaného za škodové udalosti a keď konštatoval, že súd prvého stupňa správne posúdil vec podľa § 420 ods. 1 a následne § 11 a § 13 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka, je zrejmé, že jediným dôvodom „nespokojnosti“ odvolacieho súdu s rozsudkom súdu prvého stupňa bola výška priznaného nároku, v ktorom prípade však nie je žiadny priestor na zrušenie rozsudku a vrátenia veci v zmysle ustanovenia § 221 ods. 1 písm.h/ O.s.p. V danom prípade, keďže súd musí procesne potupovať len tak, ako mu prikazuje zákon, by mohol len zmeniť rozsudkom rozsudok súdu prvého stupňa

v zmysle § 220 O.s.p. alebo potvrdiť prvostupňové rozhodnutie v jeho základe (čo de facto i urobil) a vo zvyšku rozhodnutie zmeniť alebo zrušiť a v tejto časti vrátiť na nové konanie. Tým, že odvolací súd volil (alibistickú/účelovú) cestu zrušenia rozhodnutia prvostupňového súdu, ktorý teraz viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vydá nový rozsudok, ktorý bude po odvolaní žalovaného v ďalšom konaní na odvolacom súde potvrdený, vylúčil (za predpokladu, že odvolací súd možnosť dovolania v potvrdzujúcom rozsudku nepripustí) možnosť mimoriadneho opravného prostriedku dovolaním žalovaného voči takémuto rozhodnutiu v merite veci. Týmto spôsobom rozhodovania, t.j. zrušením rozhodnutia súdu prvého stupňa bez splnenia podmienok na zrušenie rozhodnutia podľa O.s.p. odňal odvolací súd žalovanému možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. Ďalej odvolaciemu súdu vytkol, že v rozpore s § 157 O.s.p. a na úkor preskúmateľnosti napadnutého uznesenia v odôvodnení nevysvetlil, k akým záverom dospel pri hodnotení jednotlivých dôkazov, najmä potom vo vzťahu k argumentom uvedeným žalovaným v rozsiahlom odvolaní. Odvolací súd všetky argumenty len stručne citoval, avšak k žiadnemu z argumentov, ktoré spochybňujú preukázanie základu nároku žalobcu, sa vôbec nevyjadril, čím porušil právo žalobcu konať pred súdom a celkovo jeho právo na súdnu ochranu. V nadväznosti na uvedené žalovaný potom podstatnú časť inak rozsiahleho dovolania venoval opisu skutkových okolností. V závere dovolania namietal nesprávne právne posúdenie veci tak prvostupňovým ako aj odvolacím súdom.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného toto navrhol odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243 ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. Pokiaľ dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydanému v tejto procesnej forme, je tento opravný prostriedok prípustný, ak smeruje proti zmeňujúcemu uzneseniu (§ 239 ods. 1 písm.a/ O.s.p.) alebo uzneseniu, ktorým odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev [§ 109 ods. 1 písm.c/] na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm.b/

O.s.p.) alebo potvrdzujúcemu uzneseniu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm.a/ O.s.p.), alebo ak ním bolo potvrdené buď uznesenie súdu prvého stupňa o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm.b/ O.s.p.) alebo uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo jeho vyhlásenie za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm.c/ O.s.p.).

Dovoláním napadnuté uznesenie nevykazuje znaky žiadneho z týchto rozhodnutí, prípustnosť dovolania preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodiť.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných vád uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) odvolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 písm.a/ až g/ O.s.p. Ak je konanie postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O.s.p., možno dovoláním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O.s.p. vylúčené. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Žalovaný procesné vady konania v zmysle § 237 písm.a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a existencia týchto vád nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolateľ namieta, že v danom prípade mu postupom odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm.f/ O.s.p.). Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je procesne nesprávny postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníma možnosť pred ním konať a uplatňovať (realizovať) procesné oprávnenia účastníka občianskeho súdneho konania priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

Dovolateľ tvrdí, že k procesnej vade uvedenej v § 237 písm.f/ O.s.p. došlo tým, že odvolací súd „alibistickým/účelovým“ zrušením rozhodnutia prvostupňového súdu, ktorý viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vydá nový rozsudok, ktorý bude po odvolaní

žalovaného v ďalšom konaní pred odvolacím súdom potvrdený, vylúčil (za predpokladu, že odvolací súd možnosť dovolania v potvrdzujúcom rozsudku nepripustí) možnosť žalovaného podať dovolanie proti takémuto rozhodnutiu v merite veci.

V prejednávanej veci sa dovolaním napadnutým uznesením, ktorým odvolací súd na odvolanie oboch účastníkov konania zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie, vec dostala späť do štádia prvostupňového konania, čím nedošlo k odňatiu možnosti žalovaného konať pred súdom. Na uvedenom nič nemení ani vyslovenie názoru odvolacieho súdu v napadnutom uznesení o danosti základu žalobcom uplatneného nároku, keďže tento sa týka právneho posúdenia veci, ktoré nezakladá existenciu procesnej vady v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. Vo veci bude musieť súd prvého stupňa opäť rozhodnúť, proti tomuto novému rozhodnutiu má žalovaný (samozrejme aj žalobca) zachované právo podať odvolanie, o ktorom zas bude mať povinnosť rozhodnúť odvolací súd, pričom v danom (aktuálnom) štádiu konania nemožno za odňatie možnosti žalovanému konať pred súdom považovať žalovaným do budúca predpokladané znemožnenie napadnutia mimoriadnym opravným prostriedkom očakávaného rozhodnutia odvolacieho súdu. Pre úplnosť treba dodať, že s prihliadnutím na skutočnosť, že dovolaním napadnuté uznesenie nie je právoplatným rozhodnutím odvolacieho súdu v merite veci, ani podrobným nevysporiadaním sa v dôvodoch tohto rozhodnutia so všetkými relevantnými argumentmi uvádzanými žalovaným v odvolaní nedošlo k odňatiu možnosti žalovanému konať pred súdom.

Pokiaľ ide o námietku dovolateľa súvisiacu s nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.), treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci je prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Keďže v danom prípade dovolanie nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné, nebola preukázaná existencia dovolateľom namietanej vady konania v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. a neboli zistené (ani tvrdené) iné vady uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.c/

O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

Úspešnému žalobcovi nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, pretože trov súvisiace s odmenou právneho zástupcu žalobcu za vyjadrenie k dovolaniu, v ktorom konštatoval jeho procesnú neprípustnosť, z ktorého dôvodu nie je potrebné a vhodné bližšie sa zaoberať obsahovými dôvodmi dovolania, dovolací súd nepovažoval za potrebné a účelné bránenie práva.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

**P o u č e n i e** : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

**V Bratislave 24. novembra 2011**

**JUDr. Ľubor Šebo, v.r.**  
**predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová